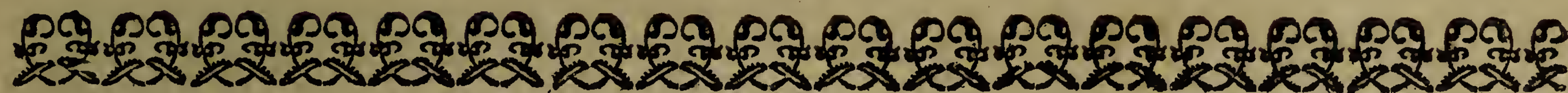
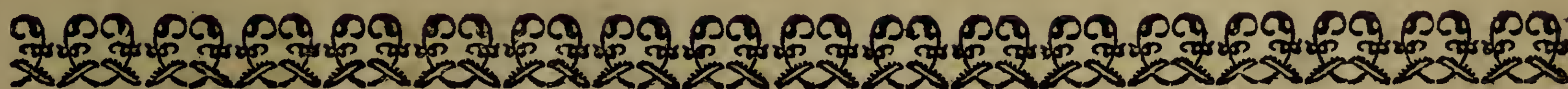
5.

ORATIO

ANNIVERSARIA

HARVEIANA.

ORATIO
ANNIVERSARIA
IN
THEATRO
COLLEGII REGALIS
MEDICORVM LONDINENSIVM,
EX
HARVEII INSTITVTO,
FESTO DIVI LVCAE
HABITA,
A. D. MDCCLVI.

A RICARDO CONYERS, M. D. Coll. Med. Soc.

LONDINI:
Apud IOHANNEM NOVRSE, MDCCLVII.

VIRO EXIMIO

THOMAE REEVE, M. D.

PRAESIDI DIGNISSIMO,

SOCIISQVE ORNATISSIMIS,

COLLEGII REGALIS

MEDICORVM LONDINENSIVM

HANC ORATIONEM,

ILLORVM HORTATV EDITAM,

EA, QVA PAR EST, OBSERVANTIA

D. D. D.

RICARDVS CONYERS.

ORATIO HARVEIANA.

ORATORI nihil minus quam facundo, Auditores humaniſſimi, opus grave demandatum eſt; ut Collegii hujus celeberrimi Sociorum, qui ſive ingenio ſuo, ſive munificentia adornarunt, laudes eximias annuo more celebraret.

Ad

Ad hanc autem perſonam hodie ſuſcipiendam nullae unquam rationes me impellere potuiſſent; niſi juſſa veſtra detrectando, quibus adeo ſum devinctus, quod in Societatem veſtram me adſciſcere dignati eſtis, ingrati animi crimen ſubiiſſe viderer. Quanquam igitur infantiae meae in dicendi facultate minime ſim ignarus; at quae Praeſidi tamen digniſſimo, quae Electoribus ſpectatiſſimis, quae cunctis denique Sociis ornatiſſimis, ob tantum honorem debeam, mecum ipſe reputans, officium hoc pro viribus omnino exequendum eſſe duxi.

VESTRUM eſt ſane, Viri clariſſimi, quorum animi in Muſarum deliciis, Academiis noſtratibus, a primis annis enutriti, longoque rerum uſu confirmati ſunt, Majorum geſta recitare, ac laudes eorum pro meritis praedicare; eademque opera mentes juniorum eloquentia mulcere,

cere, et vi quadam oratoria ad perſequenda iſtiuſmodi exempla excitare et urgere. Haec quidem veſtra ſunt; aliorum vero officium, praeclare facta admirari, et choro dicta recinentium ſeſe adjungere et immiſcere. Certiſſimum autem eſt Oratorem veſtrum hodie omnino decuiſſe ſilentium, niſi vobis aliter placuiſſet.

Exordiendvm eſt igitur a ſtatu, quo medicinam in patria olim primo recepiſtis; quae ante conditum hoc Collegium nulla fere, et vix invenienda fuit. Fidem faciunt narrationes temporum, et quae adhuc immutata reſtant, Conſtitutio regia, et Senatus deinde conſultum, quae inſigni veſtrae Societati initium et nomen tribuerunt.

Celsvs quidem, elegans Latinitatis auctor, in praefatione ſua, nuſquam non fuiſſe medicinam cenſet; *ſiquidem etiam imperitiſſimae gentes*

herbas, aliaque prompta in auxilium vulnerum morborumque noverunt. Divinus autem Hippocrates, in libro *De priſca medicina* diſerte dicit, artem medicam neque inventam ab initio, neque quaeſitam fuiſſe. Vterque verus; quandoquidem primis illis temporibus, *inter non multa auxilia adverſae valetudinis, ea plerumque bona contigit ob bonos mores, quos neque deſidia, neque luxuria vitiarant*; his vero poſtea invadentibus, morborum catervae, hujuſmodi morum aſſeclae, pedem promoventes, neceſſitatem artis, cum arte ipſa, paulatim attulerunt.

Nisi temporis anguſtia vetaret, quam pari paſſu ab oriente occidentem verſus, laboris patientiam, bonam valetudinem, et virtutem ipſam divitiae, deſidia, et luxuria, expulerunt, operae pretium eſſet conſiderare; de qua re ſapientes illi Romani, Cato, Plinius, et Celſus, jam olim

ſunt

ſunt conqueſti. Tanta autem malorum turba tam animo quam corpori humano ſimul ingruente, de utriuſque ſalute ſine dubio actum eſſet; ni ſcientiae ſanatrices, ſapientiam dico et medicinam, opem ſuam opportune tuliſſent. At dolendum eſt tamen, in optimis rebus malas artes, heu! quam ſaepiſſime ſeſe immiſcere. Sacrarum enim rerum Antiſtites, mundanis inhiantes, denſa caligine orbem occidentalem obvolverunt; cum ingenium et doctrina, ſi non religioni, ſuo ſaltem imperio officere videbantur. Hinc, ut ſolet, in res ſuas nimis intenti, bonarum artium januam occluſerunt, uſque dum ipſi tandem claves perdiderint.

Hisce denique gradibus evenit, ut ſeculum circiter octavum Europa noſtra occidentalis tenebris plus quam Cimmeriis tota fere occultaretur. Taceo Academiam Pariſienſem a Carolo

magno, imperii potito, fundatam; taceo Oxonienſem, ſub Alfredo noſtro; taceo alias paſſim in Europa, per ſecula inſequentia, Scholas potius, quam juſtas Academias, exortas: cum certiſſimum eſt artes liberaliores, ſola theologia excepta, tunc temporis in Africa fere inter Mauros, gentem acutiſſimam, delituiſſe; donec in Hiſpania, gladio jugulari paululum quieſcente, caput exerere inciperent.

QVOD ad medicam facultatem attinet, inter monachos quidem et eremitas hinc inde colebatur, qui ad populi favorem et admirationem conciliandum praecipue utebantur. Nec deerant, qui more veterum Aegyptiorum et Aſclepiadarum, medicinam a patre ad filium cum avitis agris, tanquam haereditario jure, poſſidentes factitarunt. Quidam etiam, ut fructu uberiore artem profiterentur, aſtrologiam et uromantiam addiderunt.

Quin

Quin et alii, quorum fundi ſolo non conſtabant, circumforaneos et agyrtas agentes, artem magicam et praeſtigiatricem, magno ſcilicet aegrotantium bono, exercuerunt.

Hic ſtatus rerum noſtrarum, tam in Anglia, quam in reliqua fere Europa fuit, exceptis tantum pauciſſimis in Hiſpania et Italia Scholis; cum Graeci, Conſtantinopoli a barbaris capta, in Italiam, non ſine Summi Numinis conſilio effugientes, bonas literas et medicinam veterem ſecum deportarunt. Sic tandem evenit, ſub tribus praeclaris Principibus, Nicolao quinto Papa, Coſmo et Laurentio *de Medicis*, ut artes humaniores ſedem in Italia fixerint, et lux earum Europae noſtrae occidentali effulſerit. Quales autem ortus habuerint, ac quantos viros produxerint, divitis ſoli Scholae nobiliores, et praecipue magna illa Florentina, commemorare, cum

jam

jam aggreſſus ſit, qui optime poterat, Vir clariſſimus, Praelector Crounianus, in praeſentia ſuperſedebo.

INIQVVM eſt, ne dicam ſcelus nefandum, integras regiones vi et armis percurrere, eaſdemque ferro et igne devaſtare; populos vero innocentes, vel ſaltem querelarum et vitiorum delirantium regum inſcientes, plectere. Dum interim victor ipſe raro contentus eſt fines imperii ſui quam latiſſime extendiſſe; niſi cunctas etiam gentes, ſibi ſubjectas, legibus ſuis devinciat. Attamen jus civile, quam optime inſtitutum, externas tantum actiones hominum dirigit; et multa ſunt in vita humana, quae cognitionem ejus effugiunt; ut perbene cum iis agi videatur, quorum vitae et facultatum ſecuritati, una cum libertate, legibus ſuis ſatis proviſum ſit. Quam diſpar autem, quantoque praeſtantior, rationis

in Microcosmum, hoc est, ipsum hominem, potestas censeri debet; quam leni mollique salutaris disciplinae ductu, non vi et armis administrat? Hinc sapientia, omnesque liberales artes, vera rationis progenies, ortum habuerunt; quibus mens humana bonis maximis, diuturnis, et extra vim fortunae positis, ditatur. Neque ea de causa minime commendantur; quod, qui possident, non sibi solum retinere cupiant, sed cum aliis communicare conentur. Hinc nonnulli rudes et ignaros instituendi munus in se susceperunt, alii in publicam utilitatem exercuerunt, alii denique patrocinio suo et beneficentia promoverunt; quorum singulis laus sua atque honor perennis jure debetur. Missis autem eorum laudibus, qui literas in Europa instaurarunt, ne in messem alienam falcem immittere videar; qui Linacrum nostrum ad salutem Britanniae,

tanniae, ab orbe toto penitus divisae, instituerunt, nequaquam omitti debent.

Cantvariae is natus, et literis a doctissimo Sellingo primo nutritus, Oxoniam petiit, atque in Collegii Omnium Animarum sodalitium cito receptus est. Scientiis autem in clarissima Academia imbutus, non vero satiatus, in Italiam, fontem illum omnis politioris literaturae uberrimum, sitibundus transiit; ubi non tantum optimos et praestantissimos doctores nactus est, Demetrium Chalchondylam et Angelum Politianum Florentiae, ac Romae deinde Hermolaum Barbarum; sed nobilem etiam patronum, ne dicam amicum, Laurentium Medicaeum.

Cum hisce igitur rationibus omni fere literarum genere mentem instruxisset, et Academiarum administrationes moresque politissimos apud exteros didicisset; in Angliam redux, quibus potissi-

potiſſimum modis in patriae commodum tanta haec bona converti poſſent, Vir prudentiſſimus pariter ac ſcientiſſimus ſecum perpendere coepit. Dum haec autem meditaretur, onus graviſſimum, tantiſque ſolummodo humeris aptum, ei injunctum eſt; cum juſſu regio principum noſtrorum valetudinis ſimul et inſtitutionis cura ipſi committeretur. At intra hos limites praeſtantiſſimum ſuum ingenium, et doctrinam in ſingulis fere artibus liberalibus eximiam, minime cohiberi paſſus eſt. Sed cum bono humani generis ſe natum exiſtimaret, omnibus, quoad licuit, vel maxime diſtantibus, prodeſſe voluit; quod ſcriptis ſuis potiſſimum conſequi poſſe, recte judicaſſe videtur. Haec enim in lucem edita, quam grata et accepta eſſent univerſo erudito orbi, non neceſſe eſt hic commemorare; cum temporis annales, et doctorum plurimorum laudationes, id abunde teſtentur.

DOLVIT autem Vir clariſſimus rudem et incultam, quam leviter perſtrinximus, in Anglia ſua medicinam; neque remedium ullum certius ipſi videbatur, quam quod tam bene ceſſerat in Italia, inſtitutio nempe academica, et medicinam profitentium, qui de re ſua communi coëuntes deliberarent, Sodalitium. Priori itaque duabus praelectionibus, una Oxonii, altera Cantabrigiae, inſtitutis proſpexit. Poſterius autem, regio favore, et magni Wolſeii adjumento, feliciter conſecutus eſt; medicis quibuſdam clariſſimis, qui tunc temporis Londini verſabantur, in novam iſtam Societatem adſcitis. Hiſce igitur initiis ampliſſimum hoc Collegium ortum debet. Attamen quanta cura et aequitate opus perfecerit, oſtendunt Conſtitutio ejus et Leges; de quibus nihil amplius dicere opus eſt, quam quod ad artis dignitatem, bonumque omnium publicum, pariter inſtitui videntur.

dentur. Manet itaque Linacro noſtro is honos, ut inter legum latores optimos nomen ejus non immerito reponatur; cujus laus et gloria eo major eſt habenda, quanto literatorum communitas liberalis cuilibet hominum vulgari anteferri debeat.

INGENIO et ordine proximus Ioannes Caius laudandus venit; qui ex Cantabrigia in Italiam peregrinatus, praeclaris artibus, quibus tunc florebat, mentem excoluit, Baptiſtae Montani diſcíplina. Bononiae autem doctoratus lauro inſignitus, in eadem Academia Graecas literas ipſe publice docuit. In patriam deinde reverſus, quantum huic artibus, quibus inclaruit, ingenuis praeſtiterit, nulla unquam reticebit aetas. Quod ad nos attinet, Domicilium et ſedes proprias, a Linacro acceptas, ulterius ornare ſtuduit; dignitatis et auctoritatis Inſignia addidit; Annalium libros

primus conſcripſit; et in perpetuam ſucceſſionem, vel ſupplementum candidatorum, Scholam medicam in Cantabrigia ſua fundavit.

ACCEDVNT jam confertim eo numero Collegae et Benefactores clariſſimi, ut ad laudes cujuſque pro meritis praedicandas tempus huic orationi aſſignatum minime ſufficiat. Tranſeo igitur Bartlottum, doctiſſimum et expertiſſimum ſenem fere nonagenarium; Butteum, equitem auratum, medicum regium, et, quod majus eſt, Caii patronum; Freemannum, Sigilli largitorem; Caldwallum et praenobilem Baronem *de Lumley*, Praelectionum chirurgicarum fundatores munificentiſſimos; Iameſium quoque medicum regium, et uſque in extremam Ruſſiam, quaſi alterum Hippocratem, non una vice arceſſitum; Gulſtonum denique eruditiſſimum, et Praelectionum pathologicarum conditorem beneficum. Hos omnes

nes quidem, et plures alios, viros insignes, invitus praetermittere cogor; dum ad Festi hujus diei auctorem celeberrimum, ipsum Harveium, festinat oratio.

QUISNAM autem tanto viro dignas laudationes unquam proferre poterit? Quanto etenim Archiae olim poëtae praecelluit philosophus noster, tanto vel Cicerone ipso facundior, Festo hoc die, adesse debuit Harveianus orator. Stet itaque laus Harveii magni, ubi solum stare conceditur; in operibus nempe plus quam aureis, *De circulatione sanguinis* et *De generatione animalium* libris; atque in doctrina exinde hausta, quae in ultima orbis hujusce secula usque sit duratura. Vix enim per tramites suos diutius permeabit vivens et igneus sanguis, quam secum una deferet Harveii, circuitus ejus inventoris, famam.

Vir hic praeclarissimus in Cantio natus, et Al-

mae

mae Cantabrigiae literis imbutus, cum in nobili Academia Patavina per quinquennium medicinae ſedulo ſe dediſſet, laurum deinde artis ſuae meritiſſimo comparatam domum reportavit. Poſtea vero medici regii, et profeſſoris Lumleiani offici- um Londini conjunctim praeſtitit; eodemque tempore ſociis ſuis intra has aedes argumentum *De ſanguinis circuitu*, nuper a ſe tunc invento, exponere ſolebat. Hic autem loci minime reticenda ſors eſt humana; virum nempe clariſſimum, qui famae perennis alis evectus, ſcientiae noſtrae faſtigium attigit, exercitium ejuſdem apud populares ſuos, poſt editos libros immortales, ſenſim perdidiſſe. Abſit autem, ut exemplo tam infelici a laboribus in publicam utilitatem edendis, Socii doctiſſimi, vos deterreamini; longe alia promittit aetas haec cultior, et minime ingrata. Quod vero ad ipſum Harveium attinet, eo inſtructior

evasit respublica, magnum deinde virum totum occupans; donec tandem dierum et honoris satur, de vita decedens, Vos bonorum et ingentis gloriae haeredes locupletissimos fecerit. Tanto igitur nomini sacer hic dies honore debito celebretur; et prout quisque potis est, virtutes tantas imitari studeat.

Vox et dies deficerent, Auditores ornatissimi, si omnium, quibus debetur, laus foret dicenda; quorum etiam nomina, annalibus famae amplioris consignata, enumerare quidem nequeo. Nobilissimum Dorcestriae Comitem jactat Bibliotheca instructissima; Aedes ipsae redemptae, instauratorem Hameium; cerebrum, et nervi, Willisium magnum; hepar, intestina, et natura vivens, ut nuperus vester Orator doctissime ostendit, Glissonum; glandulae vindicatae, propugnatorem Whartonum; cor, vitae principi-

um,

um, Lowerum; oeconomia etiam totius corporis, doctiſſimum Charletonum. Quantum autem Sydenhamo medicina univerſa debeat, qui Hippocraticam nobis reſtituit, omnes uno ore confitentur. Sero tandem febres intermittentes, quae Protei ſimiles in varias formas ſe convertunt, domitae Mortono paruerunt; penetralia etiam ſua eidem detexit phthiſis, et obſerare docuit. Gaudent Muſae ſuo Garthio, cui Delius Apollo artem ſuam et carmina dedit. Ab Halaeo fugata in imis inferis Alecto, cum teterrimis ſuis ſororibus, ſeſe occultat. Elyſio Pellettus fruitur, reconditioris literaturae vir, et antiquis moribus praeditus. Comitatur uſque excelſi animi Freindus, ſenator, medicus, et Feſti hujus diei inſtaurator. Sloanio omnes ſuas divitias pandit natura, animumque infinita ſua varietate mulcendo ad extremam et beatiſſimam ſenectutem

per-

perduxit, donec monumentum aere perennius in patria ſtabiliendum ipſe paraſſet. Iurino, ob formam et vitam ſervatam, ſedes caeleſtes conſignarunt Venus et Hygeia.

QVALIS autem aures invadit luctus inſolens, dum Meadum commemoro; de quo, ſi fas eſſet, prorſus ſilere, quam pauca dicere praeſtaret. Ille uſu pariter diuturno, et ſcriptis elegantiſſimis, artem noſtram ſalutarem multum promovit. Summoque ingenio praeditus, non tantum in omni literarum genere ipſe verſatiſſimus erat, ſed literatorum etiam fautor eximius; cujus nomini tota eruditorum cohors ultro aſſurgit. Quapropter *Literarum atque Artis medicae Statoris, et Vindicis perpetui*, elogium, ſub pulcherrima ipſius imagine, honori ejus in hiſce aedibus a Socio doctiſſimo nuperrime dicata, jure optimo ei tributum cenſeri debet.

Veniam hanc, Collegae amiciſſimi, mihi jam concedetis, ut magni Radclivii manibus parentare demum aggrediar. Hoc Viri egregii merita, hoc ſanguinis proximitas, hoc grati animi affectus omnino poſtulant. Quod veſter enim ſum, Radclivio in primis acceptum referri debet. Quantus autem vir eſſet, et quanta ejus gloria, non meum eſt dicere; dicant, qui optime poſſunt, ſua Oxonia, et Collegium ſuum Londinenſe. Is autem, ſive literis et doctrina inſtructus, ſive naturae quadam praeſtantia et ingenii ſagacitate imbutus, univerſam medendi facultatem mente complexus eſt; nec minori ſua laude, quam aegrotantium ſalute, exercuit. Neque mirandum eſſe debet, ſi ad tantam famae celebritatem pervenerit, ut omnes morbo aliquo laborantes felices ſe haberent, qui opem ejus et conſilium quovis modo obtinere poſſent.

Gloria,

Gloria, ut princeps oratorum Tullius deſcripſit, *eſt illuſtris et pervagata multorum et magnorum, vel in ſuos cives, vel in patriam, vel in omne genus humanum, fama meritorum.* Magna eſt itaque Radclivii gloria, in omne aevum duratura, nobiſque hodie praedicanda; qui Linacri et Harveii veſtigiis inſiſtens, Collegio noſtro tam ample providit. Statuit enim, ut Oxonienſes ſui, ſingulis quinquenniis, binos medicae artis ſtudioſos, ſtipendiis ſatis amplis ſuppeditatos, ad exteras colligendas divitias, eaſdemque ad pedes veſtros exonerandas, mitterent. Hinc quidquid penitius ſcrutaverit Schola Leydenſis Hippocratica, a magno Boerhaavio demum inſtaurata; quidquid Halenſis, ducibus Hoffmanno et Stahlio; quidquid Gottingenſis regia, ſub Hallero; quidquid aliae, quarum fama apud poſteros unquam invalitura ſit:

 illud

illud omne, hac Radclivii provisione, in Britanniam nostram apportandum jure maximo expectare licet. Monuit olim Hippocrates, ut, qui medicinae operam dabant, terras alienas viserent; idem statuit Radclivius. Qua in re naturam, communem omnium magistram, secuti esse videntur; quae rudem agricolam plantas et stirpes ad ultimum perfectionis gradum educere, solum mutando, docuit. Sciunt autem omnes, quo peritior apis sedula ad delibandos flores exeat, eo mellis et cerae copiis majoribus cellam deinceps ditaturam.

Felices igitur ter et amplius, qui bonis literis prima aetate imbuti, in patriis deinde Academiis scientiis universalibus, et consuetudine optimorum, mentem expoliverint; postea vero ad artem nostram progressi, in ea ipsa, et reliquis ancillantibus, penitus instituti sint. Effecit enim sapientia divina, ut majorum nostrorum studio et

indu-

induſtria vera tandem ſit, ac minime conjecturalis, ſcientia medendi; quippe quae ſuas habet regulas, et axiomata, multiplici experientia et perſcrutatione humani corporis demum ſtabilita. Haec ipſa aut rite ſequitur quiſque; aut alioquin, heu! quanto aegrorum periculo, propria condit.

SED haec junioribus dicta ſunto. Vos autem, Collegae doctiſſimi, Tuque in primis, quem omnes colimus, Praeſes ornatiſſime, illuſtris hujus Societatis commodis invigilare, ut facitis, pergite; quo nihil ad laudem veſtram praeclarius, nihil ad medicinae dignitatem praeſtantius, nihil denique ad ſalutem publicam accommodatius, facere poteſtis.

FINIS.

ERRATUM. Pag. 2. l. 14. *pro* noſ-ſtratibus *lege* no-ſtratibus.